בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה ואפי' לזמן מרובה. וא"ת כיון דבעל שאמר גרשתי את אשתי נאמן[ב] והוא מודה שגירשה אפי' אין הגט שלה ניתן לה לרחיה בעלמא ומאי פריך ויש לומר דלא מהימן אלא מכאן ולהבא מיגו שיכול עכשיו לגרשה ולא תטרוף פירות אלא מכאן ואילך אבל למפרע לא כשאומר גירשתיה מזמן הכתוב בגט כדאמרי' בש נוחלין (ב"ב קלד:) והכא שידוע לנו שלא נא לידה עכשיו זה הגט בתורת גירושין אינו נאמן מכאן ולהבא יותר מלמפרע ויחזיר לאשה דקתני היינו בעדים ותמגרש בחזקה זו אפי' לא נתגרשה עדיין ולא חיישינן שמא מתחר נפל אפי' לזמן מרובה: **מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד של יוסף ב"ש.** ממון הלשון משמע שידעין שלא חתמו אלא על ג' אבל אין מכירים מי הוא אותו יוסף ב"ש ותימה דא"כ אמאי מהימנין ליה לומר שהוא שלו יותר משלא היו אומרים העדים כלום שלא היה נאמן לומר שהוא שלו ולא מהדרינן ליה בטביעות עין דחיישינן שמא הוא משקר ואומר ר"י דלעולם לא חשדינן ליה שישקר במזיד לומר שהוא שלו לקלקלה דמשום להרויח פשיטי דספרא לא היה מקלקלה הא בעל שאמר גירשתי את אשתי נאמן ולא חיישינן להכי ולהכי כשאומרים העדים שלא חתמו אלא על גט אחד והוא אומר שעל שלו חתמו נאמן אבל כשאין העדים אומרים כלום חיישינן שמא הוא שבור שהוא שלו לפי שאין יודע שיש יוסף בן שמעון אחר או יודע ואין נראה לו לחוש שגם הוא אבד גט ולכך אומר שהוא מכיר אע"פ שאינו מכיר ובקונטרס פי' כגון דקאמרי עדים התמומים בו מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד ג' של שם זה ואותו חתמנו לאיש זה התוגבו ולפ"ז צריך לומר שלא ראו עדים חתימת הגט שאם ראו ואומרים שהוא כתב ידם ולזה חתמו פשיטא שיחזיר ולא היה צריך להשמיענו הא ודאי לא חיישי' דלמא איתרמי שמא כשמא ועדים כעדים וחתימה כחתימה ובשיטה נמי אינו מזכיר חתימה כחתימה: **כגון דקאמר נקב יש בצד אות פלונית.** פי' בקונטרס דקאמר השליח ואין ספרים דגרסי דקאמרי עדים וי"ל דעדים מהימני אפילו כשראהו כבר ושליח לא מהימן אלא כשאומר כן קודם שראהו: **סימנין דאורייתא או דרבנן.** אי סימנין דרבנן הא דמהדרינן אבדה מן התורה היינו בעדים ורבנן הוא דעבוד במליאה תקנתא להחזיר בסימנין וא"ת והא דתנן בפרק אלו מציאות (ב"מ דף כז.) דדבר שיש בו סימן חייב להכריז ושאין בו סימן הרי אלו שלו [1]ואפי' מדרבנן למה הוא שלו יכריז וזה יניח עדיים דמן התורה מה לי זה ומה לי זה כיון דבעי עדים כך ימצא עדים בזה כמו בזה וי"ל דע"י סימן מכירים העדים בטביעות עין ועוד דע"י סימן שולנים אם יש שמכיר אותו דבר שיש בו סימן כך וכך דע"י כך ימצא עדים אבל כשאין בו סימן אין יודע היאך לישאל ומתייאש: **ורוקא** צורבא מדרבנן. אומר רבינו תם דעשה הארץ נמי ידע בטביעות עינא כדאמרינן בפרק גט פשוט (ב"ב דף קמח.) הא לורבא מדרבנן דאזיל לקדושי איתתא לידבר עם הארץ בהדיה ובפרק גיד הנשה (חולין דף לו.) נמי מוכח דכ"ע אית להו טביעות עינא והא דלא מהדרינן לעם הארץ בטביעות עינא משום דלא מהימן: **אי'זהו** שלא לאלתר. ואית דגרסי איזהו לאלתר ויש לישב דברי התנאים לשתי הגרסות:

שתעבור שיירא ותשרה. מפרש רבינו תם ותשרה לשון סעודה כמו שירותא (תענית דף יא:) דמתוך שמוליאים כליהם כדי לסעוד חיישינן שמא נפל מהם: **מצאו** קשור בכים או בארנקי בו'. בפרק בתרא דיבמות (דף קכ.) מדקדק מכאן דסימנין דאורייתא ומימה דבפרק אלו מציאות (בבא מציעא דף כז.) מיבעיא לן אי סימנין דאורייתא או דרבנן ולא מייתי לה ואומר ר"י דבמסקנא דיבמות דמייתי תנאי ומסיק דכולהו סברי דסימנים דרבנן איכא לפרושי דהך בריתא נמי סברא הכי וכגון שיש עדים שהכים והטבעת שלו או שמצאו בעצמו ומכיר שהן שלו ונאמן במיגו דאי בעי אמר לא אבדתי ומעיקרא דהוה בעי למידק מינה דסימנין דאורייתא הוה משמע ליה דאיירי כשמצאו אחר ומהדרינן ליה ע"י סימן זה:

בזמן שהבעל מודה מיהת יחזיר לאשה ואפי' לזמן מרובה ומשני כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין השיירות מצויות איכא דאמרי והוא שהוחזקו הוא דלא ליהדר והיינו דרבה ואיכא דאמרי [א]אע"ג דלא הוחזקו לא ליהדר ופליגא דרבה בשלמא דרבה לא אמר כר' זירא מתני' אלימא ליה לאקשויי אלא רבי זירא מאי טעמא לא אמר כרבה אמר לך מי קתני אם אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה דלמא אם אמר תנו נותנין כדקי"ל לאלתר רבי ירמיה אמר [ב]כגון דקאמרי עדים מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד של יוסף בן שמעון אי הכי מאי למימרא מהו דתימא ליחוש דלמא איתרמי שמא כשמא ועדים כעדים קמ"ל רב אשי אמר [ג]כגון דקאמר נקב יש בו בצד אות פלונית דהוה ליה סימן מובהק ודוקא בצד אות פלונית דהוה ליה סימן מובהק אבל נקב בעלמא לא מספקא ליה [ד]סימנין אי דאורייתא אי דרבנן רבה בר בר חנה אירכס ליה גיטא בי מדרשא אמר אי סימנא אית לי בגויה אי טביעות עינא אית לי בגויה אהדרוה ניהליה אמר לא ידענא אי משום סימנא אהדרוה וקסברי סימנים דאורייתא אי משום טביעות עינא ודוקא צורבא מדרבנן אבל אינש בעלמא לא: ואם לאו פסול: ת"ר איזהו שלא לאלתר רבי נתן אומר ששהה כדי שתעבור שיירא ותשרה ר"ש בן אלעזר אומר כדי שיהא אדם עומד ורואה שלא עבר שם אדם [ה]ויש אומרים שלא שהה אדם שם רבי אומר כדי לכתוב את הגט רבי יצחק אומר כדי לקרותו אחרים אומרים כדי לכותבו ולקרותו אומרים כדי לשיר אדם עומד ורואה שלא עבר אדם שם [ו]מעיד על סימני הגוף דאמרי ארוך וגוץ [ז]מצאו קשור בכים בארנקי ובטבעת או

איכא דאמרי. הא דשני ר' זירא במקום שהשיירות מצויות פסול והוא דהוחזקו דבעינן תרתי כרבה: **בשלמא דרבה.** דשני לעיל שנויא דידיה אתרתי מתני' מדא דגיטין ומדא דב"מ: **מתני' אלימא ליה לאקשויי.** [ד]דקא ס"ד דאיתנהו למיתנהו אהדדי ומתני' עיקר מבריתא: **אלא ר' זירא.** דרמי מתניתין אבריתא מאי טעמא לא אמר שיעור דידיה אתרתי מתני' כרבה: **אמר לך.** ר' זירא מתניתין לא קשיין אהדדי: **מי קתני.** בבבא מציעא הא אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה: **דלמא אם אמר תנו נותנין ולעולם כדקי"ל.** כלומר ודאי על כרחין הא אמר תנו נותנין דייקי' מינה מדתלה טעמא בנמלך עליהן אלא לזמן מרובה מהיכא דייקת דילמא לעולם כדקי"ל בהכשירא דגיטין מצאו לאלתר כשר אבל בריתא ודאי קשיא דקתני יחזיר לאשה ואי לאלתר והבעל מודה פשיטא למאי מיתתי לה אי לאו דאשמועינן אפילו לזמן מרובה לא אינטריך למיתנייה דבשלמא מתני' לא תנא בה בהדיא אאמר תנו נותנין ואינטריך למתנייה משום דגופא דאשמועינן דלא יחזיר שאני אומר כו': **ר' ירמיה אמר.** לא מתניתין קשיא ולא בריתא קשיא דכל הני דאמרינן יחזיר לזמן מרובה: **כגון דקאמרי עדים.** התמומים בו: **מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד של שם זה.** ואותו חתמנו לאיש זה התוגבו: **כגון דקאמר.** הא שליח שאמרו נקב יש בצד אות פלונית: **ודווקא.** נקט רב אשי בצד אות פלונית דהוי סימן מובהק דאין עדות ברורה מזו: **מספקא ליה סימנים דאורייתא או דרבנן.** הא דאמרי' בגלו מציאות (ב"מ דף כז.) שמחזירין אבדה בסימנין ואינעיא לן התם דאורייתא או דרבנן לרב אשי נמי מספקא ליה היכך באיסור אשת איש לא סמכינן אסימנין בעלמא דאמא סימנין דרבנן ובממונא הוא דמלו רבנן להפקיע דהפקר ב"ד הפקר וטעמא דתקנתא התם מפרש אבל למאי איסורא לא מצו רבנן לעקור דבר מן התורה. [ח]והאי דלא אמר קסבר סימנין דרבנן משום דהתם מיבעיא לן ומהכא לא מצינן למיפשט דהא אי נמי מספקא ליה קאסר מספיקא: **אירכס ליה.** שליח היה: **אי סימנא אית לי בגויה אי טביעות עינא אית לי בגויה.** אי סימנא בעיתו דאיתיהב לכו אית לי בגויה סימנא ואי בטביעות עינא בעיתו דהדורי ניהלי אית לי טביעות עינא בגויה שנתתי עיני בו עד שאני מכירו יפה בלא שום סימן: **סימנים דאורייתא.** שלא נתן בו סימן מובהק אלא סימנא בעלמא ומדאסמכו אסימנא באיסורא קסברי סימנין דאהדורי אבדתא דאורייתא מוכן תעשה לשמלתו כדאמרינן בגלו מציאות (שם): **לורבא מדרבנן.** דידע בטביעות עינא ולא משני בדיבוריה: **כדי שתעבור שיירא ותשרה.** שיעור שתוכל לעבור שיירא שם ולחנות: **כדי שיהא אדם בו'.** כלומר אין הדבר תלוי בשיעור אלא צריך שיהא אדם עומד ורואה שלא עבר אדם שם משעה שעבר השליח הזה שם עד שעת מציאת הגט: **כדי שיכסוב את הגט.** שיעורא בעלמא נתנו בו: **ואפילו שהה ויש בו סימנים.** מוכחקים: **מעידים עליו.** סימנים אלו להכשירו: **על סימני גופו.** של גט כגון אריך או גוץ שאין אלו כלום שיש כאלה הרבה: **מצאו קשור בכים או בארנקי.** ומכיר את הכים ואת הארנקי:

[1] אולי ל"אל ופפ' שהה כדי לכתבו ולקרותו ויש בו סימן מובהק וכו'.

כב א ב ג ד ה מיי' פ"ג מהל' גירושין הלכה ט [ב] יש מגמ עשין ג טוש"ע אה"ע סימן קלב סעיף ד וסי"ש:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

תוספות רי"ד

ר' ירמיה אמר כגון דאמרי עדים מעולם לא חתמנו (אלא) על גט אחר של יוסף בן שמעון כ"א על זה ומכירין שלזה יוסף בן שמעון חתמו פי' מתני' דהתם (בדייתקי) [דדייקי] מינה הא אמר תנו ינתנו בכה"ג מיירי ואע"פ שהשיירות מצויות והוחזקו כשר דתו ליכא למיחש ליוסף בן שמעון אחר שהרי אלו העדים מעידים שלא חתמו על אחר: רב אשי אמר דקא אמרי עדים נקב יש בו בצד אות פלונית שאבדו נקב יש בו בצד אות פלונית ואמת ודאי שכך הדין נותן שאם נפל מיד השליח ומצאו אדם אחר ואומר השליח נקב יש בו בצד אות פלונית סימן מובהק הוא ומהימנין ליה אי נמי אם מצאו השליח לאחר זמן ואין לו בו טביעות עין אלא שהיה לו בו זה הסימן סומך עליו וכשר ולא אמרינן דלמא אחרינא הוא אלא רב אשי לא קאי אמתני' דמתני' קתני לאלתר כשר ואם לאו פסול ורב אשי אתא לתרוצי ההיא מתני' דפ' שנים אוחזין דדייקי' מינה הא אמר תנו נותנים דליכא התם שליח. דקאמרי עדים גרסינן דסמכינן אסימן מובהק ואי אמרי עדים שאנו מכירין אותו בטביעות עין בלא שום סימן כשר שכל עדות העדים בעלמא בטביעות עין [הוא] כגון הא דאמרי כלי זה שביד ראובן של שמעון הוא או פלוני הרג את נפש וכל כיוצא בזה היאך מעידין כ"א בטביעות עין הרי הכי נמי הכא והאי דבעי' סימן מובהק משום דלא הות להו טביעות עין בגויה ובאו להכירו ע"י סימן זה ואם תימצי לומר דגרס' דקאמר אין פירושו בל השליח דלא קאי שליח התם אלא על הבעל דאמר אנו דאי אמר בעל נקב יש בו בצד אות פלונית דמכי' אההוא סימן ולא איישינן דלמא אחרינא הוא אע"פ שהשיירות מצויות החזקינו שני יוסף בן שמעון דעיר אחת ואי אמר בעל מי אית לי טביעות עינא בגויה אע"ג דלא יהיב שום סימן נאמן מיגו דאי בעי אצי מיפטרא בגיטא אחרינא. דוקא בצד אות פלונית הוי ליה סימן מובהק אבל נקב בעלמא לא. מספקא ליה סימן אי דאורייתא אי דרבנן פי' מה שאנו מחזירים אבדה בסימנין אם הוא מדאורייתא כדילפי' בשמלה (לה) וכדאמרי' אלו מציאות ילפי' נמי גבי ט לאיסורא מהתם או דלמא אינו מן התורה אלא מדרבנן לא ילפי' איסורא מממונא לגבי ממונא עביד תקנתא הפקר ב"ד היה הפקר בל גבי איסורא לא מצי מעבד תקנה מ"ה בענין סימן מובהק ומצאו בחפישה בדלוסקמא דתנן כשר לא

גליון הש"ם

רש"י ד"ה מספקא ליה סימנין וכו' **והאי דלא אמר** קסבר. עי' פ"ק דשבת במאור לף ד ע"א ד"ה למימרא דפשיטא ליה לרבה:

תוספות רי"ד (המשך)

שמכירן ע"י סימנין אלא בטב"ע דאית ליה בגוייהו: רבה בר בר חנה אירכס ליה גיטא בי מדרשא פי' שליח היה באותו גט ונפל ממנו ומצאו אדם אחר אמר אם [סימנא] אית לי סימן בגויה או טביעות עינא [אית לי בגוה] אהדרוה ניהליה אמר לא ידענא אם משום סימנא אהדרוה לי וקסברי סימנין דאורייתא אי משום טביעות עינא ודוקא לצורבא מרבנן אבל אינש בעלמא לא פי' ההוא סימנא דהוה יהיב לא הוה סימן מובהק ואי ק' מהכא מוכח דלא מהדרינן גט לשליח בטביעות עינא כ"א לצורבא מרבנן דלא משני בדיבוריה והתנן אם מכירו כשר דלמא בטביעות עינא הוא כשר לכל אדם תשובה מתני' השליח מצאו ולא בא בידי אדם אחר והגוט יוצא מתחת ידו והוא אומר שיש לו בו טביעות עין וזהו הגט שנפל ממני ומצאתיו הלכך כשר אבל רבה בר בר חנה אמר שמצאו אחר ואין הגט יוצא מתחת ידו אינו נאמן לומר טביעות עין יש לי עליו ולא סמכינן עליה אך אם הוא צורבא מרבנן דלא משני בדיבוריה דכיון דלא נפיק גיטא מתחת ידיה לא מהימן: אם מצאו לאלתר כשר: ת"ר איזו לאלתר ר' נתן אומר כדי שתעבור שיירא ותשרה פי' אם שהה כשיעור זה הוא אחר זמן ופסול ואם לא שהה כל כך זהו לאלתר וכשר ר"ש בן אלעזר אומר כדי שיהא אדם עומד ורואה שלא עבר אדם שם פי' אין הדבר תלוי בשיעור אלא כדי שיהא אדם שומר ורואה שלא עבר אדם שם משעה שעבר השליח הזה שם עד מציאת הגט דר"א שלא שהה אדם שם רבי אומר כדי לכתוב את הגט ר"י אומר כדי לקרותו אחרים אומרים כדי לכותבו ולקרותו פי' בשיעור השהייה פליגי כמה ישהא ויהיה פסול: ואפי' [ט] קרא וכתב ויש בו סימנים מעידים עליו דאמר נקב יש בו בצד אות פלונית ואין מעידים על סימני גופו פי' אע"פ ששהה כדי לכתוב ולקרוא שהוא פסול אם יש בגט סי' מובהק דהיינו נקב יש בו בצד אות פלונית מעיד השליח עליו ונותנים לו אבל בשאר סימני מובהקין אין של גט שאינן מובהקין אין סומכין עליהם: מצאו קשור בכים או בארנקי או בטבעת

[ט] [ב"מ יח: כ. חולין עט:]. [ב] [מ"ש תוס' ב"ב טו: ד"ה ויש אומרים ע"ש ע"ל נמי כבלן]. [ג] [יבמות קכ. ב"מ מ:]. [ד] ס"ל דפגיעת להו דאיהו כו', [ה] [לקמן סד.]. [1] נ"ל ולא,

כין כליו. בגיתו: **לימא.** רב יהודה הלכה כיש אומרים ולימא רבנה הלכה כר"ש למה חזרו להזכיר את הדברים ולפרשן: ומשני **משום דאפכי להו.** אית תנאי דמפכי דברי שמעון ליש אומרים ויש אומרים לרבי שמעון הלכך אם לא הזכירו אלא שם החכמים לא הוי ידעי להייא מתרי לישני קיימי: **חמת.** בולזול"א בלע"ז והיא של עור: **טליקא.** טשק"א בלע"ז: **מתני' נותנו לה בחזקה שהוא קיים.** ולא חיישינן שמא מת ובטל שליחותו ומלאורייתא נפקא לן בהכל שומטין (חולין דף י:) העמד דבר על חזקתו: **מקריבין אותה.** ולא חיישינן שמא מתו בעליה ולמיתה אלא: **גמ' לגבורות.** שמוציא שנה ליצאת דקרא (תהלים ה): **ותולה.** או תולה דמתני' דוקא תולה ולא גוסס: **כיון דאיפליג.** משאר דרך כל הארץ שהאריך ימים עד מאה שנה: **איפליג.** ואינו כשאר האדם להיות קרוב למות. אבל בן שמוניס ואחת או יותר עד תשעים קרוב למות הוא: **אסורה לאכול.** בת ישראל הנשואה לכהן שאוכלת בשבילו אסורה מיד לכל שעתא חיישינן עכשיו ימות. אלמא חיישינן למיתה: **תרומה אפשר.** להיות ניזונת בחולין: **גט לא אפשר.** למיתה למיתה דאי חיישת אין לך שולח גט לאשתו והן עגונות: **שאני האם שהרי אסרה שעה אחת קודם למיתתו.** לעולם לא חיישינן למיתה ושאני הכא שהרי אסרה מחיים שעה אחת קודם מיתתו ולכל לעולם: **אלא אמר אביי.** האי תנא ודאי חיים למיתה ולא קשיא מתניתין דהכא ר' מאיר היא דלא חיים לנקיעת הגוד: **אוסרין.** שמא יבקע הגוד: שמא

מסורת הש"ס

א) [עי' תוספות מנחות ל: ד"ה ולימא]. ב) [מגילה לב. מנחות ל: ועי' קדושין עו:]. ג) ב"מ כ: וע"ש, ד) [סוכה כג:]. ה) יומא נה:, ו) [עי' תוספות יומא נה: ד"ה והתנן], ז) [קדושין עח: ד"ה קנג:]. ח) [קדושין עח: שבועות לב. לז: ערכין יח.], ט) [נכת כ: זבחים פה.], י) יומות סט: נדרים ג: [סוכה כב: תוספתא פס"ד ע"ש], כ) סוכה כג., ל) [סס כג:]. מ) [ל' דתניא], נ) לעיל כה. חולין יח. ב"ק סט: סוכה כג: דמתי ר"ז מ"ד יומא נה: [עירובין לו:] מעילה כב. [תוספתא דמתי פ"ז]. ס) [שיין למשנה לעיל מז.].

גליון הש"ס

מתני' בחזקת שהוא קיים. עיין קנסדרין דף מז ע"א תד"ה אימא כיון: **גמ'** וגוסס. עי' קדושין עח ע"ב תד"ה לא:

תוספות רי"ד

או שמצאו בין כליו לזמן מרובה כשר ואפילו לזמן מרובה כשר פי' אם מצא הגט קשור בכליו בארץ ומכירם בטביעות עין שהן שלו אע"פ שאין מכיר הגט כשר ואין לחוש לאדם אחר כיון שמצאו קשור בכליו או שמצאו בתוך כליו שבביתו כשר שבודאי זהו שנפל ממנו שלא בא אדם אחר והניחו שם בתוך כליו שבביתו: איתמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כל שלא שהה אדם שם ורבב"ח אמר ר' יוחנן הלכה כל שלא עבר אדם שם וקי"ל דשמואל ורבי יוחנן הלכה כר' יוחנן אבל מיהו כל זה במקום שהשיירות מצויות והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' התם בע"י (שומר) שלא עבר אדם שם אבל אם היה מקום שאין השיירות מצויות אפילו לזמן מרובה כשר ואף על פי שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' אי נמי אם לא הוחזקו אע"פ שהשיירות מצויות כשר אפילו לזמן מרובה ולא חיישינן מסתמא לשני יוסף בן שמעון דהלכתא כרבה דבעי תרתי שיירות מצויות והוחזקו ואע"ג דאמרינן בגמ' ר' זירא רמי מתני' אברייי' תנן המביא גט ואבד ממנו אם מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול ורמינהו מצא גט אשה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה אין הבעל מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה בזמן שהבעל מודה מיהא יחזיר לאשה ואפילו לזמן מרובה ומשני כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום וכו' א"ד אפילו במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו וכו' והיינו דרבה וא"ד אע"פ שלא הוחזקו ופליגי דרבה ואפ"ה הלכתא כרבה וכך היה פסק גם ר"י ז"ל שלא עבר אדם שם אבל אם עבר אדם שם והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' חיישינן שמא ממנו נפל אבל בפרק שנים אוחזין כתיב הא מילתא וכתב מיכן דלא איפסקא בה הלכתא בהדיא עבדינן בה לחומרא ולא מהדרינן גט לזמן מרובה אלא במקום שאין השיירות מצויות אבל במקום שהשיירות מצויות לא מהדרי' ואע"פ שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' כליאשנא בתרא דר' זירא אי נמי כר' ירמיה אי נמי כר' (יוסי) [אשי] ואינו נ"ל להניח דברי רבה שנאמרו בבירור והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' ולמיפסק הלכה כר' זירא שנאמר בספק שלא ידענו אם חולק על

או שמצאו בין כליו. פי' בגיתו אע"ג דרבים מצויין בגיתו ואם היא נמצאת בקרקע היה לחוש ליוסף בן שמעון אחר אבל בין כליו ליכא למיחש שמא הביאו אחר אלא הוא: **מצאו בחפיסה או בדלוסקמא** ומבירו בשר. כשמצאו הוא עצמו מיירי מדממכינן מהכרתו ואע"ג דלא נורבא מדרבנן הוא נאמן במיגו דאי בעי אמר לא אבדתי דכולי עלמא אית להו טביעות עינא כדפירשנו לעיל ומכירו אחפיסה ואדלוסקמא קאי ואע"פ שאינו מכיר את הגט דאי מכיר את הגט למה לי שמצאו בחפיסה וא"ת ומיחוש לשאלה כדאמרינן בפרק בתרא דיבמות (דף קכ:) וי"ל דקיס ליה בנפשיה שלא השאילה לשום אדם אי נמי ביודע שבחפיסה או בדלוסקמא איבדו ומכל מקום צריך שיהא מכיר חפיסה או דלוסקמא בטביעות עינא דמה שיודע שבחפיסה או בדלוסקמא איבדו אין זה סימן והא דתנן בפ"ק דב"מ (דף כ.) מצא בחפיסה או בדלוסקמא מצריך של שטרות או אגודה של שטרות כו' התם מיירי שנותן סימן בחפיסה או בדלוסקמא עצמו ועל ידו מחזיר לו מה שבתוכו ולא חיישינן לשאלה לענין ממון אבל מה שאומר שאבדה בדלוסקמא לא הוי סימן דדרך להניח שטרות בדלוסקמא דתניא בתוספתא עשר דלוסקמאות שטרות מסרתי לך ואפילו הוי סימן סימן מובהק להחזיר הגט לא הוי והא דאמר בגלו מציאות (ב"מ דף כא.) הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה יתן לו דמידע ידעה דכל דאית ליה בחפיסה מנח ליה אפילו תימצי לומר דינתן לו לגרש בו קאמר לא משום דמשיב סימן מובהק דהתם מיירי בשלא הוחזק יוסף בן שמעון אחר ואותו הגט ודאי נכתב לשמו אלא שאין יודע אם נפל מן הבעל או מן האשה אי נמי ומכירו פירוש או מכירו ויש ספרים דגרסי בהדיא או מכירו והכי פירושו מצאו בחפיסה או בדלוסקמא וידוע שהוא שלו וגם שבתוכה איבדו אע"פ שאינו מכיר הגט או מכירו שמכיר הגט אפילו אלא חפיסה ויש ספרים דגרסי אם מכירו הכי פירושו מצאו בחפיסה ויודע שלא בתוכה איבדו ואינו שלו ואפילו הכי אם מכירו כשר ולרבותא נקט מצאו בחפיסה אי נמי דווקא אם מכירו כשר אבל מה שהוא יודע שבחפיסה או בדלוסקמא איבדו אינו מועיל ולספרים דגרסי ומכירו מלי לפרש כמו אם אם מכירו: **והניחו** זקן **או** חולה כו'. תימה דבפרק המפקיד (ב"מ דף לט:) גבי ההיא קנתא דאשתבאי ליהי וחדא ברתא אמרינן דלמא שכיבא קנתא דלמא שכיבא ברתא ואומר ר"י דלעניין יתמי החמירו טפי למיחש דקאמר נמי התם לא שנא עבוד עיטרא לא שנא לא עבוד חיישינן ובחזקת הבתים (ב"ב דף לט:) מפלגינן בין עבוד עיטרא ללא עבוד דאמר עיטרא קלא אית לה ועוד דבשבויות חיישינן טפי למיחש: **תרומה אפשר.** מימה וכי לא היה יודע הממכר מתניתין דתרומה ואיכא לאקשויי תרומה אתרומה כדבסמוך וי"ל דכן דרך הש"ס שאינו חושש אלא מתרץ קושיא שמקשה לו: **שאני** התם שהרי אסרה עליו שעה אחת מחיים. פירוש הלך בעלה למדינת הים אוכלת **הא רבי מאיר דלא חייש למיתה כו'.** השתא דמדמה שמא מת לשמא ימות לא לגמרי מדמה דהא ר' מאיר דמוקי מתניתין כותיה ולא חייש לשמא מת אפילו לזמן מרובה חייש לשמא ימות לזמן מרובה דתנן בפרק ד' אחין (יבמות דף כו.) ארבעה אחין שנים מהן נשואין שתי אחיות ומתו הנשואים את האחיות הרי אלו חולצות ולא מתיבמות ומפרש בגמ' משום דקסבר אסור לבטל מצות יבמין ולשמא אדמייבם חד מיית אידך וקא מבטל מצות יבמין והיא משנה מוקי לה כר"מ בפ"ב דיבמות (דף יח.) ולקמן בפרק בתרא (דף פה.) נמי אמר לבולי עלמא גירות לא שכיחא מיתה שכיחא ולרבי יהודה נמי דחיש לשמא ימות לאלתר לא חיש לשמא מת לאלתר דאם לא כן אשת כהן שיצא בעלה מפתח ביתו לא תאכל בתרומה ולא תאכל כי אם בשעה שרואה בעלה בפניה אלא ודאי לא מדמה אלא שמא מת לזמן מרובה לשמא ימות לאלתר: והא

עין משפט נר מצוה

כג א מיי' פ"ג מהלכות גירושין הלכה י סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלב סעיף ד וש"ס:
כד ב מיי' פ"ו מס הלכה מא סמג מס טוש"ע שם סימן קמא סעיף סח:
כה ג מיי' פ"ט מהלכות תרומות הלכה ב:
כו ד מיי' פ"ד מהלכות פסולי מוקדשין הי"ד:
כז ה מיי' פ"ו מהלכות גירושין הלכה כח וס"ע מהלכות תרומות הלכה ג סמג מס טוש"ע שם:
כח ו מיי' פ"ט מהל' תרומות הלכה ח:

לעזי רש"י

בולזולו"א. שק של רועים. טשק"א. שק.

תוספות רי"ד (המשך)

רבה אם לאו ואפי' אם תמצא לומר שחולק עליו הא איפלגו בהא מילתא אביי ורבא בפ' האשה שלום ביבמות דאביי אמר חיישינן לשני יוסף ורבא אמר לא חיישינן אף אם הוחזקו וקי"ל כל היכא דפליגי אביי ורבא הלכה כרבא בר מע"ל קג"ם ור' ירמיה ורב אשי דהכא לאו לאיפלוגי עליה דרבא אתי אלא סברא בעלמא אמרי דאיכא לתרוצי מדתני שנים אוחזין בהכי שאע"פ שהשיירות מצויות והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' אי אמרו עדים מעולם לא חתמנו על גט אחר אלא על זה ששמו יוסף בן שמעון אי נמי נקב יש בצד אות פלונית נותנין ואפילו לזמן מרובה והלכתא כרבה והלכתא כרב ירמיה והלכתא כרב אשי: מאי חפישה אמר רבה בר בר חנה חמת קטנה מאי דלוסקמא אמר רבב"ח שליקא דסכי פי' כיס גדול של עור: **מתני'** המביא גט והניחו לה בחזקת שהוא קיים בת ישראל שנשאת לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחזקת שהוא קיים השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים פירוש נותן לה בחזקת שהוא קיים ולא אמרי' דלמא מית ואין גט לאחר מיתה וכן מי שהלך בעלה למדינת הים לא חיישינן דלמא מיית ולא אמרינן דלמא מית והויא לה זרה וכגון שאין לה זרע ממנו ולגבי חטאת נמי לא אמרינן דלמא מית והויא לה חטאת שמתו בעליה ולמיתה אלא: אמר רבא ל"ש אלא זקן שלא הגיע לגבורות פי' שמונים שנה כדכתיב ואם בגבורות שמונים והולה שרוב חולים לחיים אבל זקן שהגיע לגבורות וגוסס גוסס שרוב גוסס למיתה לא אלא חיישינן דלמא מית ולא תנשא בגט זה עד שיתברר אם היה חי בעת מסירתו ליד האשה: איתיביה המביא גט והניחו זקן בן ק' שנה נותנו לה בחזקת שהוא קיים תיובתא ואיבעית אימא כיון דאפלוג איפלוג פי' כיון דאפלג מדרך שאר כל בני אדם שהאריך עד ק' שנה איפליג ואינו נחשב כל כך זקן שהוא קרוב למיתה אבל בפ"א או יותר עד צ' קרוב למות: היא אוכלת בתרומה בחזקת וכו' ורמינהו הרי זה נתן קודם מיתתו אסורה לאכול בתרומה מיד אלמא חיישינן למיתה אמר רבא שמא מת לא חיישינן שמא ימות חיישינן פירוש לשמא מת לא חיישינן דאוקמי ליה אחזקיה שהניחו חי אבל זה שנתן לה גט על מנת שיחול שעה א' קודם למיתתו לשמא ימות ודאי חיישינן

והא בעי סמיכה. אע"ג דסמיכה לא מעכבא מ"מ אין לעשות בלא סמיכה לכתחלה וכן פריך בפ' התערובות (זבחים דף עד:) אהא דתנן התם קדשים בקדשים יקרב לשם מי שהוא והא בעינא סמיכה ומשני בקרבן נשים וכן בפסחים פרק האשה (דף פט.) גבי חמשה שנתערבו עורות פסחיהם ונמלא יבלת באחד מהן דפטורין מלעשות פסח שני אף על פי שיכולים להביא ולהתנות במותר הפסח אפ"ה פטורין משום דפסח לא בעי סמיכה ומותר פסח בעי סמיכה ולא אתרינן יעשו בלא סמיכה דלכתחלה אין לעשות בלא סמיכה כדפריש"ם וקשה דבפרק תמיד נשחט (שם דף סב.) אמרינן דכל הזבחים ערל וטמא משלחין קרבנותיהם ולא קפיד אסמיכה וליכא למימר דסמיך אברלי דבפ' כל הפסולין (זבחים דף לג.) מסקינן דתכף לסמיכה שחיטה דאורייתא ואפילו למ"ד ביאה במקלא לא שמיה ביאה ליכא למימר אפשר דמעייל ידיה וסמיך דהא בפרק כל הפסולין (גז"ש) אמרינן כל הסומך לאשו ורוזו הוא מכניס דכל כמו בעינן וליכא לאוקמי בעוף דעוף לאו זבח הוא ובכור ומעשר נמי ליכא לאוקמי דהא כל הזבחים קאמר ולא בקרבן נשים משום ערל ויש לומר דהכא כיון שיכול לקיים מצות סמיכה שיביאנו הוא עצמו אין לו לעשות בלא סמיכה וכן בפרק התערובות (שם דף עד:) יש לו תקנה בערייה דהכי נמי אפליג התם בגי אשם משום דאית ליה תקנה בערייה ובפרק האשה נמי כיון שהוא ספק דשמא פטור הוא לא עשו מכמיס תקנה דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מצות סמיכה אבל ערל וטמא מייבי כגון שאין לו תקנה להמתין כגון שמתו אחיו מחמת מילה דאי אפשר לימול בשום ענין וטמא כגון זב ומצורע שאין רפואתו תלויה בעצמו אי נמי כגון שהיה עובר בגל תאחר אם היה ממתין וכן הביא דתנן בשקלים (פ"ז מ"ד) ומייתי לה בפ"ב דקדושין (דף נה.) בהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר זכרים עולות נקבות זבחי שלמים התם נמי אין תקנה אחרת לאותם קרבנות אלא שיקריב בלא סמיכה וכן יורש שמביא קרבן אביו אע"פ שאינו סומך וא"ת והא דתנן בפ' דם שחיטה (כריתות כג.) ושניהם מביאים חטאת אחת ובפרק שני נזירים (נזיר דף נז.) שמביאים קרבן אחד בתנאי אלמא מייתי קרבן בלא סמיכה כדי לפטור עצמו מאי שנא מהביא דפרק האשה ויש לומר דודאי תקנו חכמים שמביאים קרבן אחד מספק בלא סמיכה כדי לפטור עצמו אבל להביא קרבן ודאי כגון מותר הפסח לא התירו חכמים להביאו בלא סמיכה כדי לפטור את עצמו וא"ת בפ' כל המנחות נאות מצה (מנחות דף סב:) אמרינן השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי סמיכה דמדקתני מניף משמע דאיירי בשלמים ובקרבן נשים ליכא לאוקמי דהא תנא ליה ריש"א והאשה כהן מניף על ידה ודוחק לאוקמי בערל וטמא וי"ל דמיירי ביורש וכרבי יהודה דאמר יורש אינו סומך והכא דלא משני ביורש משום דחטאת תנן ובהתערובות (זבחים ע:) תנן כל הזבחים דמשמע אפילו חטאת וא"ת ערל וטמא וכל הנהו דאין ראויין לסמוך נהי דסמיכה לא מעכבא מימא כל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו ויש לומר מדדרשינן בתורת כהנים (ויקרא טו) וכי יטהר הזב מזובו (ולא מנגעו אמר מינה דטמא משלח קרבנותיו * דבהבאת קרבן אייר ועוד מדממעטינן בפרק קמא דחגיגה (דף ד:) טמא מראיה מובאת שמה והבאתם שמה כל שישנו בביאה ישנו בהבאה ש"מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן שיבא ראוי לסמיכה: **אבל** חטאת לא ליעול חולין לעזרה. וא"ת והלא חטאת העוף באה על הספק כדאמרינן בפרק כדאמרינן (דף ע.) ויש לומר דאדם עצמו בדין הוא שמביא על הספק כדי לפטור עצמו אבל הכא לשלוח אין להביא חולין לעזרה מספק:

פורסי שנמג. פירש ר"ח דיין גדול שלהם: **וקתני** ישראל את אשתו. מהא דקתני קומנטריסין של עובדי כוכבים אל ישיאו את אשתו ורב יוסף קאמר דמיקטל קטלי ליה לא מצי לאקשויי דאיכא לאוקמי בגרייתא מיקמי דליתתם פורסי שנמג ועוד אומר ר"י דדלמא הא דעובד כוכבים מסיח לפי תומו כשר לעדות אשה היינו כשמעיד שכבר מת דלא טעי בין מת לגלא מת אבל יולא למות או ליהרג לא מהימן: אבל

שמא מת לא חיישינן. דאוקמינן אחזקה שהניחו חי וגבי כהן שהלך למדינת הים כיון שלא גירשה איכה נאסרת אא"כ מת. אבל זו שנותן לה גט על מנת שיחול שעה א' קודם למיתתו לשמא ימות מיד ואלו חיישינן דלא מרע לה לאחזקה בהכי: **והא נוד.** לדידך דבעית לאוקמי לדברי הכל והא נוד דהאי דאסרי ליה לשתות משום שמא ימות הוא ופליג ר"מ ואמר לא חיישינן: **ערכיך ערכא לריך.** שמא השומר עצמו יפשע: **שמא מת לא חיישינן.** ומתני' דברי הכל ובריתא דהכי זה גיטך תנאי היא פלוגתא דר"מ ומצרי: **והא בעינא סמיכה.** ותניא בת"כ[ה] ידו[ו] ולא יד בנו ידו ולא יד שלוחו[ז]: **בקרבן נשים.** אשה שנגנבה בכרת ושלחה חטאתה דגבי סמיכה תניא (קדושין דף לו.) דבר אל בני ישראל וסמך[ח] בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות: **ולריכא.** למיתני תלתא בני במתניתין בחזקת שהוא קייס: **דזימנין דלא אפשר.** שהיא עניה ולריכה פרנסה ותבטול תרומה בבית הגרנות: **מתני' כרקוס.** מלוי מתרגמינן[ט] כרקומין (דברים כ): **המוטרפת.** ועדיין לא טבעה: **לידון.** בדיני נפשות: **חומרי חיים כו'.** כדמפרש ואזיל: **בת ישראל לכהן.** חומרי מתים: **בת כהן לישראל.** חומרי חיים ולא תאכל בתרומת אביה: **גמ' לא שנו.** דיולא ליהרג נותנין עליו חומרי חייס: **אלא בבית דין של ישראל.** שלאחר גמר דין זימנין דחזו ליה זכותא ומחזירין אותו כדאמרינן בנגמר הדין (סנהדרין דף מב:) הכוס רך ומעמידו: **פורסי שנמג.** לשון פרסי הוא פסק דין: **כל מקום כו'.** ריש"ק הכי איתא מי שנגמר דינו וברח כו' בפ"ק דמכות (דף ז.): **הרי זה יהרג.** אלמא לא אמרינן שמא מצאו לו זכות אחרי כן ש"מ לא שכיחא ולא מספקינן בהכי: **איש פלוני מת.** בבית דין מיתת עצמו כגון מי שלקה ושנה בע"ד כוסין אותו לכיפה[י]: **נהרג.** א' מאדבע מיתות וגבי עובדי כוכבים מת כמו לקמוניא חלילא דקטיעא בר שלום במס' ע"ז (דף י.): **קומנטריסין.** ממונין ליהרג: **שמאי אל ישיאו אשתו.** הא קי"ל בפ' בתרא דיבמות (דף קכא:) עובד כוכבים מסיח לפי תומו כשר לעדות אשה: **וקתני.** גבי ישראל ישיאו וקשיא לרב יוסף: **דלא שייכי בה.** שאינה תפארת להם: **דשייכי בה.** כי הכא שמתפארים שהרגו בדין: **עבידי לשקר.** ולומר נהרג ואף על פי שלא ראוהו אלא יולא לידון: **לא שנו.** דנותנין עליו חומרי חיים אלא בדיני עובדי כוכבים דשקלי שוחדא:

תו

שמא מת לא חיישינן שמא ימות חיישינן אמר ליה רב אדא בר מתנה לרבא והא נוד דכשמא ימות הוא ופליגי אמר רב יהודה מדסקרתא שאני נוד דאפשר דמסר ליה לשומר [ג]מתקיף לה רב משרשיא ערביך ערבא צריך אלא אמר רבא שמא מת לא חיישינן שמא ימות תנאי היא: השולח חטאתו ממדינת הים וכו': והא בעינא סמיכה אמר רב יוסף [א]בקרבן נשים רב פפא אמר [ב]בחטאת העוף וצריכא דאי אשמועינן גט משום דלא אפשר אבל תרומה דאפשר אימא לא ואי אשמועינן תרומה דזמנין דלא אפשר אבל חטאת [ג]העוף מספיקא לא ליעול חולין לעזרה צריכא: **מתני'** [ד]שלשה דברים אמר רבי אלעזר בן פרטא לפני חכמים וקיימו את דבריו על עיר [ה]שהקיפה כרקום ועל הספינה המוטרפת בים ועל היוצא לידון שהן בחזקת קיימין אבל עיר שכבשה כרקום וספינה שאבדה בים והיוצא לידון נותנין עליהן חומרי חיים וחומרי מתים בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: **גמ'** אמר רב יוסף לא שנו אלא בב"ד של ישראל אבל בב"ד של עובדי כוכבים כיון דגמיר ליה דינא לקטלא מיקטל קטלי ליה אמר ליה אביי בית דין של עובדי כוכבים נמי דמקבלי שוחדא אמר ליה כי שקלי מקמי דלחתום פורסי שנמג לבתר דמיחתם פורסי שנמג לא שקלי מיתיבי [ו]הכל מקום שיעמדו שנים ויאמרו מעידין אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני ופלוני ופלוני עדיו הרי זה יהרג דלמא בורח שאני ת"ש [ז]שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש פלוני נהרג ישיאו את אשתו מקומנטריסין של עובדי כוכבים איש פלוני מת איש פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו מאי מת ומאי נהרג אילימא מת מת ממש ונהרג נהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישיאו את אשתו [ח]הא קיימא לן [ט]דכל מסיח לפי תומו הימוני מהימני ליה אלא לאו מת יוצא למות נהרג יוצא ליהרג וקתני בב"ד ישראל ישיאו את אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש ודקאמרת דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קי"ל דכל מסיח לפי תומו הימוני מהימני ה"מ במילתא דלא שייכי בה [י]אבל במילתא דשייכי בה עבדי לאחזוקי שיקרייהו א"ד א"ר יוסף [יא]ל"ש אלא בב"ד של עובדי כוכבים אבל

עין משפט נר מצוה

כט א ב מיי' פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה יד:

ל ג מיי' פ"ו מהלכות גירושין הלכה כח כט ופ"ט מהלכות תרומות הלכה כ סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קמח סעיף סט:

ד [טוש"ע שם סימן ח סעיף לו]:

לא ה מיי' פי"ג מהל' סנהדרין הלכה ז סמג לאוין לא:

לב ו מיי' פי"ג מהלכות גירושין הלכה יג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן ח סעיף י:

לג ז מיי' שם הלכה יא סמג שם טוש"ע שם סעיף ג:

לד ח מיי' שם הלכה יג טוש"ע שם סעיף יד:

לה ט מיי' שם ופ"ט מהלכות תרומות הלכה ג סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קמא סעיף סט:

תוספות רי"ד

דלא מרע לחזקה דהכי: השולח חטאתו כו' והא בעינא סמיכה ותניא בת"כ וסמך ידו ולא יד בנו ולא יד שלוחו ואע"ג דקי"ל דסמיכה לא מעכבא ה"מ דחזי לסמיכה אבל האי דלא חזי לסמיכה מעכבא כדאמרינן גבי בילה דכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו עי' בקדושין בפ"ק: אמר רב יוסף בחטאת נשים עסקינן דלאו בני סמיכה נינהו דהכי תניא התם דבר אל בני ישראל וסמך בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רב פפא אמר בחטאת העוף עסקינן דלא בעי סמיכה: **מתני'** ג' דברים א"ר אלעזר בן פרטא לפני חכמים וקיימו את דבריו על עיר שהקיפה כרקום ועל ספינה המטורפת בים ועל היוצא לידון שהן בחזקת קיימין אבל עיר שכבשה כרקום וספינה שאבדה בים והיוצא לידון נותנין עליהן חומרי חיים וחומרי מתים בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: תניא שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש פלוני נהרג ישיאו את אשתו שמע מבית דין (ס"א מקומנטריסין) של אומות העולם איש פלוני מת איש פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו פי' ממונים להרוג מת הוא שמת מאליו בכיפה ששם הכניסוהו נהרג ע"י אחר ואע"ג דקי"ל מסיח לפי תומו הימוני מהימן הרי זה במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא דשייכי בה עבדי לאחזוקי שיקרייהו:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה **והא** בעי סמיכה כו' דבהבאת קרבן איירי. עיין מו"ק דף טו ע"ב תוס' ד"ה אחרי. ועיין בעורי תנן מגילה דף ח ע"א ד"ה מזוזו:

א) [סוכה כו.], **ב)** [מלא העוף מיותר עי' תוספות נדה ע. ד"ה ומביא], **ג)** סנהדרין מה: מכות ז., **ד)** [ינמות קכא: ב"ק קיד. לעיל יט:], **ה)** [ויקרא פרק ד כג], **ו)** [ויקרא לא], **ז)** [ועי' מנחות נב:], **ח)** [ויקרא לא], **ט)** [עי' רש"י כתובות כו. ועע"ק], **י)** [סנהדרין פא:], **כ)** [וע"ע תוס' יבמות קד: ד"ה דלמר ומה שנרשם שם בגדו],

א) [ברכות לב. ד"ה ולא יכנס], **ב)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ג)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ד)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ה)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ו)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ז)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ח)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **ט)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **י)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס], **יא)** [ברכות לא. ד"ה ולא יכנס],

מסורת הש"ס

א) סנהדרין מה: מכות ז., ב) לעיל יד. [נ"מ לו.], ג) לקמן סו., ד) [לקמן סו: עא.], ה) נ"מ כט:, ו) [כרכות ה. וש"נ],

מוסף רש"י

אמר לשנים תנו גט לאשתי. פע"ג דלא אמר כתבו ותנו, הרי אלו יתמנו בעצמן ולא יאמרו לעדים אחרים לחתום, דלאו בית דין מינייהו לצוות על אחרים אלא עדים שאינם, וכגמרא מפרש על כתב הגט אם יכולין לצוות לסופר אחר לכתוב או הם עצמם צריכין לכותבו (לקמן סו:). **או לשלשה כתבו גט** ותנו לאשתי. אע"פ שכן לאדון לעשות בית דין כיון דבהדיא אמר להו כתבו, לא ב"ד שיושבו אלא עדים (לקמן סו:). כאן שנה רבי. בגמרא זו למדנו רבי שמעון, אין השואל רשאי להשאיל. דבכולהו שייך למימר אין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר (ב"מ כט:).

תוספות רי"ד

מתני' המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ראם אמר לו טול לי ממנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר. פי' בא"י שאינו צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם משלחו ביד אחר ועושה שליח מאליו שלא בב"ד. אמר רב כהנא חלה תנן. פי' דוקא אם חלה שהוא אנוס וה"ה נמי לכל האונסים אז משלחו ביד אחר אבל אם אין לו שום אונס לא ישלחנו ביד אחר. פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל תנן אמר לשנים תנו גט לאשתי או לג' כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין שליח לא. פי' אם אמר לשנים תנו גט לאשתי ולא נתן להם גט עשאם עדים לכתוב גט וליתנו לאשתו ואע"פ שלא אמר להם אתם עצמכם כתבוהו הרי אלו יכתבו ויתנו ולא יאמרו לסופר ויכתוב או אם אמר לג' כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו הם בעצמם ולא יאמרו לאחרים לכתוב שהרי אמר להן כתבו אבל אם אמר לג' תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו ויתנו מפני שעשאן ב"ד ורשאין לעשות שליח אבל אין השליח יחיד עושה שליח ובמתני' הכי תנן הרי זה משלחו ביד אחר אמר אביי התם משום בזיונא דבעל הכא בעל לא קפיד פי' התם שמינהו שליח לכתוב הגט מ"ה אינו רשאי לומר לאחר שיכתוב שהוא בזיון לבעל שעליו מוטל לכתוב גט לאשתו דכתיב וכתב ונתן ואינו רוצה שידעו בו שאינו יודע לכתוב אבל הכא גבי הלכת גט ליכא משום בזיונא דבעל ולא קפיד. רבא אמר מילי נינהו ומילי לא מימסרן לשליח פי' התם היינו טעמא דלאו משוי שליח שלא מסר להם אלא דברים ואין בדברים כח להיותם חוזרים ונמסרים לאחר אבל גט דאית ביה ממשא חוזר ונמסר ולקמן אמרינן כיון דמילי לא מימסרן לשליח אפילו אמר לג' תנו שעשאן ב"ד ואפילו אמר לב"ד הגדול שבירושלים אין רשאים לומר לאחרים לכתוב דמילי לא מימסרן לשליח: מאי בינייהו איכא בינייהו שליח מתנה פי' שאמר בעל הבית לשני בני אדם כתבו שטר מתנה לפלוני על שדה

אבל בב"ד של ישראל כיון דגמר דיניה לקטלא מיקטל קטלי ליה. מע"ג דאמר בסנהדרין (דף מב:) שהיה אחד רוכב על סוס וסודרין בידו מצאו לו זכות היה הלה מניף בסודרין מכל מקום לא שניא: **רשב"ג** אומר בין כך ובין כך **לא** ישלחנו ביד אחר. והא דדרשינן (קדושין דף מא.) ושלח ושלחה מלמד שהשליח עושה שליח היינו היכא דאין הבעל מקפיד: **משום** בזיון דבעל. פירש בקונטרס שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה שידעו רבים שאינו יודע לכותבו והא דקאמר יכתבו ויתנו לגבי יכתבו נקט יתנו אי נמי על ידי שיאמרו לאחר שיתן יראים בדבר שהבעל לא כתבו ומקפיד גם על הנתינה וא"ת מאי בזיון איכא והא תנן (לעיל דף כב:) האשה כותבת את גיטה אלמא אין על הבעל לכתוב ויל דלעולם על הבעל לכתוב אלא הא קא משמע לן דאפילו אשה כותבת כשר דידעת לאקנויי: **ומילי לא** מימסרן לשליח. ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן בפ' התקבל (דף סו:) בלומר לשלשה תנו דקסבר ר"מ דעשאן ב"ד ור' יוסי פליג דאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים ילמדו ויכתבו ויתנו לה אבל באומר לשנים תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ מודה דיכתבו ויתנו ולא מימסרי לשליח כדמוכח מתניתין דהתם והא דקאמר בגמ' שלחו ליה מבי רב לשמואל אמר לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו לסופר וכתב ותתמו הן מהו שלח להו תלא והדבר צריך תלמוד ופריך מהא דאמר שמואל הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרן לשליח הוה מצי למיפכך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא מימסרן אלא ניחא ליה לאקשויי שמואל אדשמואל ועוד דהוה מצי למימר דטעמיה דר"מ משום בזיון דבעל וקסבר שמואל דבכתיבה ליכא בזיון אבל בחתימה כשיחתמו אחרים הוא דאיכא בזיון דמיפרסמא מילתא בחתימה טפי ומיהו הוה מצי למיפכך מדשמואל דהכא דקסבר טעמא משום מילי דאמר מתנה הרי היא כגט אלא כיון שהיה צריך להביא משמואל דהכא ה"נ פריך מאידך דשמואל דהתם:

כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל. אפילו למאן דאמר בהמפקיד (ב"מ דף לו.) שומר שמסר לשומר פטור שהרי מסרו לבן דעת דאין יכול לומר לו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר נהי דלא מיחייב מ"מ לכתחלה אין לו לעשות:

היכא דנפקה לאפיה. נקט הכי משום דמתניתין אייריי בחלה השליח הראשון ולא הגיע לעיר שהאשה שם:

שקול

אבל בב"ד של ישראל כיון דנגמר דיניה לקטלא מיקטל קטלי ליה. מע"ג דאמר בסנהדרין (דף מב:) שהיה אחד רוכב על סוס וסודרין בידו מצאו לו זכות היה הלה מניף בסודרין מכל מקום לא שניא: **רשב"ג** אומר בין כך ובין כך **לא** ישלחנו ביד אחר. והא דדרשינן (קדושין דף מא.) ושלח ושלחה מלמד שהשליח עושה שליח היינו היכא דאין הבעל מקפיד: **משום** בזיון דבעל. פירש בקונטרס שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה שידעו רבים שאינו יודע לכותבו והא דקאמר יכתבו ויתנו לגבי יכתבו נקט יתנו אי נמי על ידי שיאמרו לאחר שיתן יראים בדבר שהבעל לא כתבו ומקפיד גם על הנתינה וא"ת מאי בזיון איכא והא תנן (לעיל דף כב:) האשה כותבת את גיטה אלמא אין על הבעל לכתוב ויל דלעולם על הבעל לכתוב אלא הא קא משמע לן דאפילו אשה כותבת כשר דידעת לאקנויי: **ומילי לא** מימסרן לשליח. ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן בפ' התקבל (דף סו:) בלומר לשלשה תנו דקסבר ר"מ דעשאן ב"ד ור' יוסי פליג דאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים ילמדו ויכתבו ויתנו לה אבל באומר לשנים תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ מודה דיכתבו ויתנו ולא מימסרי לשליח כדמוכח מתניתין דהתם והא דקאמר בגמ' שלחו ליה מבי רב לשמואל אמר לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו לסופר וכתב ותתמו הן מהו שלח להו תלא והדבר צריך תלמוד ופריך מהא דאמר שמואל הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרן לשליח הוה מצי למיפכך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא מימסרן אלא ניחא ליה לאקשויי שמואל אדשמואל ועוד דהוה מצי למימר דטעמיה דר"מ משום בזיון דבעל וקסבר שמואל דבכתיבה ליכא בזיון אבל בחתימה כשיחתמו אחרים הוא דאיכא בזיון דמיפרסמא מילתא בחתימה טפי ומיהו הוה מצי למיפכך מדשמואל דהכא דקסבר טעמא משום מילי דאמר מתנה הרי היא כגט אלא כיון שהיה צריך להביא משמואל דהכא ה"נ פריך מאידך דשמואל דהתם:

כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל. אפילו למאן דאמר בהמפקיד (ב"מ דף לו.) שומר שמסר לשומר פטור שהרי מסרו לבן דעת דאין יכול לומר לו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר נהי דלא מיחייב מ"מ לכתחלה אין לו לעשות:

היכא דנפקה לאפיה. נקט הכי משום דמתניתין אייריי בחלה השליח הראשון ולא הגיע לעיר שהאשה שם:

שקול

אבל בב"ד של ישראל כיון דנפק ליה דינא לקטלא קטלי ליה א"ל אביי ב"ד של ישראל נמי אפשר דחזו ליה זכותא כי חזו ליה זכותא מקמי דליגמר דינא בתר גמר דינא תו לא חזו ליה זכותא לימא מסייעא ליה [6]כ"מ שיעמדו שנים ויאמרו מעידים אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני ופלוני ופלוני עדיו ה"ז יהרג דלמא בורח שאני ת"ש שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש פלוני נהרג ישיאו את אשתו מקומנטרסים של עובדי כוכבים איש פלוני מת איש פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו מאי מת ומאי נהרג אילימא מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישיאו את אשתו הא קיי"ל כל מסיח לפי תומו הימומי מהימני ליה אלא לאו מת יוצא למות ונהרג יוצא ליהרג וקתני בב"ד של ישראל ישיאו את אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קיי"ל דכל מסיח לפי תומו הימומי מהימני הני מילי במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא דשייכי בה עבדי לאחזוקי שקרייהו: **מתני'** [1]המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר [2]ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר [3]שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר: **גמ'** אמר רב כהנא חלה תנן פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל היכי דמי אי דא"ל הולך אע"ג דלא חלה נמי ואי דא"ל את הולך אפי' חלה נמי לא ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא דתניא הולך גט זה לאשתי ה"ז משלחו ביד אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר רשב"ג אומר [4]בין כך ובין כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא הולך והוא דחלה ואי בעית אימא את הולך וחלה שאני ואי בעית אימא [5]רשב"ג היא וחלה שאני תנן המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ורמינהו [6]אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר משום דמילי נינהו [7]ומילי לא מימסרן לשליח מאי בינייהו איכא בינייהו שליח מתנה ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר [8]מתנה הרי היא כגט: ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי [9]אין השואל רשאי להשאיל [10]ואין השוכר רשאי להשכיר אמר לו רבי יוחנן [11]זו אפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותה אלא זימנין דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמר לו [12]אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמאל [13]דכולי עלמא היכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול

פליגי דהוי גיטא. דאע"ג דאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר שליחות דגיטא לא בטיל ככל שלוחי הגט ועשוה שליח דאגט לא קפיד בעל לדבר זה דגט מינו תלוי בחפץ דאפשר דאיכא הגט ויטול החפץ ושלח הגט ביד אחר הלכך אפי' שינה בחפץ אין זה שינוי בגט שהרי קיבל החפץ ואח"כ נתן ואזל

ואפ"ה בטל גיטא וה"ה הכי נמי הכא והשתא אזיל ומפרש אימת הוי קפידא ובטל גיטא דמדקאמרינן דמנין דגיטא לא הוי משמע דלפעמים הוי גיטא ואפילו שלחו ביד אחר: היכא דנפקא לאפיה ויהבא ליה חפץ והדר שקלא גיטא מיניה דכ"ע לא פליגי דגיטא מעליא הוי: פי' כשאמר הבעל לשליח ראשון טול לי ממנה חפץ פלוני אע"פ שאמר לו טול חפץ ברישא והדר תן לה גט ואזל שליח ראשון ומינה שליח שני כיון דלא שינה שליח שני מדעתו

עין משפט נר מצוה

לו א מיי' פ"ז מהל' גירושין ה"ל ופ"ט הל' לה סמג עשין נ טור"ע אה"ע סי' קמא סעי' לח: לז ב מיי' פ"ט שם סמג שם טוש"ע שם סעיף לח: לח ג ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף לח: לט ה מיי' פ"ד מהל' זכיה הלכה י סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סימן רמד: מ ו מיי' פ"ח מהלכות שכירות הלכה ד סמג עשין עד טוש"ע מ"מ סימן שמב [וכרב אלפס ב"מ פ"ב עה:] ושוב שם פ"ג דף פ ע"ח וכרא"ש שם פ"ב סימן יט): מא ז מיי' פ"ח מהלכות שכירות שם סמג שם טוש"ע מ"מ סימן שז סעיף ד: מב ח מיי' פ"ט מהל' גירושין הלכה לג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קמא סעיף מה: מג ט מיי' שם הלכה לה טוש"ע שם סעיף לח:

תוספות רי"ד (המשך)

זו לאבי. דאמר משום בזיון דבעל הכי ליכא למימר הכי שהרי אין עליו לכותבו דתנן והמקבל נותן שכר הלכך אם ירצו יאמרו לאחרים ויכתבו ולרבא דאמר משום דמילי נינהו מתנה נמי מילי נינהו שהרי לא מסר להם כלום ואל יאמרו לאחרים לכתוב ואותן אחרים אינן רשאין לכתוב שהרי לא הרשם בעל הבית: כפלוגתא רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר הרי היא כגט וקמו להו רבא ושמואל (אמרה) [תרוייהו] בחדא שיטתא והלכתא כוותייהו והכי נמי אמרינן בפרק התקבל אמר שמואל הלכה כר' יוסי דאמר מילי לא מימסרן לשליח. ואם אמר לו טול לי ממנה חפץ וכו': אר"ל כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל ואין השוכר רשאי להשכיר פי' שלא תאמר כבר קנאה בתוך ימי שאלתה או בתוך ימי שכירותה ורשאי להשאיל ולהשכיר לכל מי שירצה דלגבי דידיה השאיל והשכיר ולא לאחרים וה"ה נמי לשומר חנם אינו רשאי למסור לשומר אחר ומ"ה תני לא ישלחנו ביד אחר ולא משום ביטולי גיטא אתני דאע"ג דשלחו ביד אחר גיטא לא בטיל כל היכא דמטי חפציא לידיה דבעל בין ע"י שליח קמא בין ע"י שליח בתרא: א"ל ר' יוחנן זו אפילו תינוקות של בית רבן יודעין אותה שאין לו לאדם לעבור על דעתו של בעל למסור פקדונו ביד אחר אלא זמנין דגיטא נמי לא הוי נעשה כאומר לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעליה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמאל פי' קסבר ר' יוחנן האי דתני לא ישלחנו ביד אחר משום ביטולי גיטא תניא דזימנין דגיטא בטיל אם שנה כדבעינן לפרושי ואע"ג שהגיע חפצו לידו ולא הפסיד כלום בטל גיטא דעבר על דעתו וקפיד דומיא דבית ועלייה דלא מפסיד בעל מידי